

mahha tulla, siis kui sedda koggoniste tarwis ei olle!" —

Wälgo lömine paistis ja pitkse müristamist kuuldi, — mehhe parrem käsni, mis ta olli wandudes taewa pole tõstnud, — öllani alwatud! — Keif mu kehha üsna terve, kui eñne! —

Jummal tahtis temma hinge peasta, agga ihhule hea mällestuse märgi anda elloaiaks.

Siina ei pea Jummal nimme jures mitte wanduma, waid pead õnnistama, tänama ning kiitma.

5.

Pühha Jummal ees on se üks hirmus pat, kui inimene kawaluse parrast teistwisi rägib, ja jälle teistwisi mõtleb, et ta sellega tahhab omma liggimest petta ning kahjo sisse sada.

üks laewa illem teggi se peäle kindla wande waenlaste wäega, et ta ütles: „Jättem nüüd keif sõa seisma, teie ei sa ommeti minno sure wäe wasto sõdditud. Andke heaga keif omma laewad meie kätte wälja, ja minna lubban pool ossa teile jälle taggasi anda ühhe päwa parrast, agga teine pool ossa siis meile sõapalgaks!" —

Teine rahwas lubbas, et se wõis nenda sündida, et agga se hirmus werre wallamine ning inimeste tapmine pididi kord otsa lõppema ja jälle rahhoag tulles, — andsid heaga keif omma laewad wälja.

Kawwal pealik lastis õse, kui teised mehhed ommas leris rahholikkult puhkasid parrast omma rānga päwade waewa, — mitto sadda meest keif teiste meeste laewad nenda poleks sagida ja kirwestega peneks lūa, et agga faks suurt paljast puhunnikut järrele jäid.

Teisel hommikul lastis woõrad mehhed jure kutsuda ja ütles: „Noh, wõtke nüüd, kumba hunnikut teie tahhate, kas parremat